

† Μητροπολίτου
Ἐρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανοῦ

**Τὰ Αἰώνια Ὅρια τῆς Ὁρθοδοξίας
καὶ ἡ «νέα ἐκκλησιολογία»
τῶν Οἰκουμενιστῶν**

- α. Τὰ «Ὄνομαστήρια» τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας μας.*
- β. Τὰ Αἰώνια Ὅρια τῆς Ὁρθοδοξίας.*
- γ. Τὰ Ὁρθόδοξα Κριτήρια.*
- δ. Ἐν ὄψει τῆς Συνόδου τοῦ 2016.*

**Ἐκκλησία Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος
Ἱερὰ Μητρόπολις Ἐρωποῦ καὶ Φυλῆς**

2015

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολή γὰρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνεύουσας Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιωπά... Διὰ τοῦτο καὶ γὼ ὁ τάλας, δεδοικὸς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG τ. 99, στλ. 1321)

Ὁμιλία ἐπὶ τῇ Ἀναστηλώσει τῶν Ἁγίων Εἰκόνων († Μάρτιος 843)

Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας 2015

Τὰ Αἰώνια Ὅρια τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἡ «νέα ἐκκλησιολογία» τῶν Οἰκουμενιστῶν*

† Στὴν ἱερὰ Μνήμη
τοῦ Ἀειμνήστου Γέροντος,
Πατρὸς καὶ Μητροπολίτου μας
Κυπριανοῦ († 17.5.2013).

† Μητροπολίτου
Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανοῦ

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε καὶ Πατέρα μας·
Θεοφιλέστατε Ἐπίσκοπε Μαραθῶνος·
Σεβαστοὶ Πατέρες καὶ Ἀδελφοί·
Ὅσιώτατοι Μοναχοὶ καὶ Μοναχές·
Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές·
Φωτόμορφα Τέκνα τῆς Ἐκκλησίας μας·

α. Τὰ «Ὀνομαστήρια» τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας μας

Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν!...

Ἐπικαλούμενοι τὴν Χάρι τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιῦ Σταυροῦ καὶ τὴν Ὁδηγία τῆς Θεομήτορος, ἃς προσευχηθούμε, Σᾶς παρακαλῶ, τὴν ἱερὰ αὐτὴν στιγμή, στὸ Ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὥστε νὰ μᾶς δοθῇ λόγος ἀγαθός, ἀλλὰ

(*) Ὁμιλία, ἡ ὁποία ἐκφωνήθηκε στὸ ἀρχιερατικὸ συλλεiturγο τὴν Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, 16.2.2015 ἐκ. ἡμ., στὸν Ἱερὸ Ναὸ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς Μοναστηριακοῦ Ἀθηνῶν.

καὶ ὦτα καὶ καρδιᾶς ἀγαθῆς, πρὸς Οἰκοδομὴν καὶ Παραμυθίαν καὶ στηριγμὸν στὴν Ὁρθόδοξὴ Ὁμολογία μας.

Κατὰ τὴν λαμπρὰν αὐτὴν Ἡμέραν, ἡ Ἁγία Ἐκκλησία μας εορτάζει τὰ Ὁνομαστήριά Της: τὰ προσωνύμια καὶ ἐπίθετα «Ὁρθοδοξία» καὶ «Ὁρθόδοξος» ἔχουν δοθῆ στὴν Μία καὶ Μοναδικὴ Ἐκκλησία τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Πατέρων μας.

Καὶ ὁ λόγος εἶναι προφανής: πρέπει ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία νὰ ἀντιδιαστέλλεται σαφῶς καὶ πλήρως ἀπὸ ὅλες ἐκεῖνες τὶς ἐτερόδοξες χριστιανικὲς Κοινότητες, οἱ ὁποῖες ἐτέρως δοκοῦσι, δηλαδὴ διαφορετικῶς καὶ ἀντιθέτως πρὸς τὴν ὀρθῶς δοκοῦσαν Ἀγιωτάτην Ἐκκλησίαν μας.

Τὸ ἐπίθετον Ὁρθόδοξος παράγεται ἀπὸ τὸ ὀρθῶς δοκέω (φρονῶ, πιστεύω, ἀσπάζομαι)· τὸ προσωνύμιο αὐτὸ τονίζει μὲ ἔμφασι τὴν Ὁρθὴ Πίστι, τὸ Ὁρθὸ Φρόνημα, τὴν Ὁρθὴ Ἀποψὶ γιὰ τὴν Ἀλήθεια τῆς Πίστεως, τὴν Ὁποία ἡ Ἁγία Ἐκκλησία μας παρέλαβε, διεφύλαξε, ἐβίωσε καὶ ἐκήρυξε γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ κόσμου.

Ἡ Αἵρεσις, ἡ Κακοδοξία καὶ ἡ Πλάνη ἀπειλοῦν συνεχῶς, διὰ μέσου τῶν αἰώνων, νὰ καταστρέψουν τὴν θεοῖδρυτὴ Ἐκκλησία μας, δηλαδὴ τὴν Ἐνότητά Της στὴν Ὁρθὴ Δόξα καὶ στὸ Ὁρθὸν ἦθος.

Ἀκριβῶς γιὰ τὸν λόγο αὐτό, ἔχει καθορισθῆ ἡ Ἡμέρα αὐτὴ ὡς ἡ Ἐορτὴ τῆς Ὁρθοδοξίας:

«εἶναι ἡ πανηγυρικὴ ἔκφραση τοῦ Θριάμβου τῆς Ὁρθῆς Πίστεως· ἡ ἐκδήλωση τῆς ἀκατάλυτης Δύναμης τῆς Ὁρθοδοξίας τῆς Ἐκκλησίας· ἡ Ἐορτὴ τῆς Ἀὐτοσυνειδησίας τῆς Ὁρθόδοξης Ἀνατολῆς»¹.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, σήμερα –τὴν Κυριακὴ αὐτῆ, διακηρύσσει μὲ βαθυτάτη καὶ ἀκράδαντη πεποίθησι, ὅτι

«(Αὕτη) δὲν ἀποτελεῖ μίαν ἐπιμέρους Ἐκκλησίαν, ἡ Ὁποία στέκεται παράλληλα καὶ σὲ ἴση μοῖρα μὲ τὶς πολλὰς χριστιανικὲς ἐκκλησίες ποῦ ὑπάρχουν τώρα»· «δὲν εἶναι μίαν μερικὴ καὶ ἀποσπασματικὴ ἐκκλησία»· «δὲν εἶναι Ἐκκλησία (χωρὶς ἄρθρο), ἀλλὰ Ἡ Ἐκκλησία (μὲ ἄρθρο)»¹.

Ἡ Ὁρθόδοξία εἶναι Καθολικὴ-πλήρης-ὠλοκληρωμένη· εἶναι καὶ ταυτίζεται ἀπολύτως μὲ τὴν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως· τὴν Ἐκκλησίαν, τὴν Ὁποία

1. Ἀνδρέου Θεοδώρου, Ἡ Οὐσία τῆς Ὁρθοδοξίας, σελ. 18 ἑ., ἔκδοσις β', «Παρουσία», Ἀθήνα 1998.

ἵδρυσεν ὁ Θεάνθρωπος Σωτήρας μας.

Σήμερα λοιπόν, τὴν πρώτη Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν, ἡ Ἁγιωτάτη Ἐκκλησία μας ἀνανεώνει μὲ τὸν πλέον ἐπίσημο τρόπο τὴν Ὁμολογία Της· τιμᾷ τὰ Ὁνομαστήριά Της· εὐχαριστεῖ τὸν Κύριό μας, ὁ Ὅποιος ἐτήρησε τὸν Χιτῶνα Της πάναγνον καὶ διεφύλαξε Αὐτὴν ὡς ἄσπιλον Νύμφην Αὐτοῦ, ὡς

«Θεόνυμφον», «ἄθικτον παρθένον Ἐκκλησίαν», «χιονόσωμον, σώφρονα, ἄμωμον, ἔρασμίαν»².

Κάθε ἐτερόδοξος χριστιανικὴ Κοινότης, διὰ τῆς αἱρέσεως καὶ τοῦ σχίσματος, οὐσιαστικῶς δὲν ἔχει ὄνομα, ἔχει ἀπολέσει τὸ ὄντως καὶ κυρίως ὄνομά της, διότι ἔχει ἀρνηθῆ τὴν καθολικότητα-ὀλοκληρία τῆς Ὁρθῆς Πίστεως, τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἡ Ἐτεροδοξία εἶναι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ *ἀνώνομος* καὶ *ψευδώνυμος* καὶ *νεκρά*, διότι ἔχει διασκορπίσει τὸν πλοῦτον τῆς θείας Ἀληθείας, τὴν ζῶσαν Ὁρθοδοξίαν:

«Ὅτι ὄνομα ἔχεις ὅτι ζῆς, καὶ νεκρὸς εἶ»· «λέγεις ὅτι πλούσιός εἰμι καὶ πεπλούτηκα καὶ οὐδενὸς χρειάν ἔχω, καὶ οὐκ οἶδας ὅτι σὺ εἶ ὁ ταλαίπωρος καὶ ὁ ἐλεεινὸς καὶ πτωχὸς καὶ τυφλὸς καὶ γυμνός»³.

2. Ἁγίου Μεθοδίου, PG τ. 18, στλ. 212 CD, *Συμπόσιον τῶν Δέκα Παρθένων ἢ Περί Ἀγνείας, Λόγος ΙΑ', Ψαλμός.*

3. Ἀποκάλ. γ' 1 καὶ 17, πρὸς τοὺς «ἀγγέλους» Σάρδεων καὶ Λαοδικέων.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές·

β. Τὰ Αἰώνια Ὅρια τῆς Ὁρθοδοξίας

Ἡ Μία καὶ Μοναδικὴ Ἐκκλησία, τῆς Ὁποίας ἔχουμε ἐλεηθῆ νὰ εἴμεθα Μέλη, ἔχει λοιπὸν Ὄνομα· καὶ τὸ Ὄνομα αὐτό, «Ὁρθοδοξία», καθορίζει καὶ τὰ Ὅρια τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας μας.

Καὶ τὰ Ὅρια αὐτά, τὰ Σύνορα αὐτά, εἶναι καὶ θὰ παραμείνουν αἰώνια καὶ ἀμετακίνητα:

«Μὴ μέταιρε Ὅρια Αἰώνια, ἃ ἔθεντο οἱ Πατέρες σου»⁴.

Ἡ ἀσυμβίβαστη διάθεσι καὶ ἡ θυσιαστικὴ ἐμμονὴ στὰ Αἰώνια Ὅρια αὐτὰ ἔδωσαν τὸ Ὄνομα «Ὁρθοδοξία» στὴν Ἁγία Ἐκκλησία μας.

Τὰ Ὅρια αὐτὰ ἔθεσαν-ἐτοποθέτησαν-ἐχάραξαν οἱ Ἅγιοι Προφῆτες, Ἀπόστολοι, Πατέρες καὶ Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας μας, οἱ Ὅποιοι ἐδίδαξαν καὶ ἔγραψαν

«καθὼς παρέδωσαν αὐτοῖς οἱ ἀπ' ἀρχῆς αὐτόπται καὶ ὑπηρέται γενόμενοι τοῦ Λόγου»⁵.

Ἡ διαιώνιος ἀποστολὴ τῆς Ὁρθοδοξίας ἦταν ἀνέκαθεν μία:

«Νὰ παραμείνῃ ὁ ἀμετακίνητος δείκτης τῶν Ὁρίων τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, τὰ ὁποῖα ἐτέθησαν ἐφάπαξ ὑπὸ τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῆς Ἀποστολικῆς Παραδόσεως, τῆς διαφυλαχθείσης ὑπὸ τῆς ὁμοφώνου μαρτυρίας τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας»⁶.

Στὴν ἐποχὴ μας, κατὰ τὴν ὁποῖαν ὁ συγκρητιστικὸς Οἰκουμενισμὸς, ὄχι μόνον συγχέει, ἀλλὰ καὶ μετακινεῖ καὶ καταρρίπτει τὰ Αἰώνια Ὅρια μεταξὺ Ὁρθοδοξίας καὶ Ἐτεροδοξίας, ὀφείλουμε νὰ ἀναφερώμεθα συνεχῶς στὰ ἀμετακίνητα Ὅρια τῆς Ἐκκλησίας.

Ὀφείλουμε νὰ διασαλπίζουμε ἐκεῖνη τὴν θαυμάσια Ὁμολογία τοῦ «Συνοδικοῦ» τῆς Ζ' Ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἡ Ὁποία χαράττει τὰ Αἰώνια Ὅρια τῆς Γνησίας Ὁρθοδοξίας:

4. Παροιμ. κβ' 28.

5. Πρβλ. Λουκ. α' 2.

6. Ἀρχιμ. Σπυρίδωνος Μπιλάλη, Ὁρθοδοξία καὶ Παπισμὸς, τ. Α', σελ. 17, ἐκδ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», Ἀθῆναι 1969.

«Οἱ Προφῆται ὡς εἶδον, οἱ Ἀπόστολοι ὡς ἐδίδαξαν, ἡ Ἐκκλησία ὡς παρέλαβεν, οἱ Διδάσκαλοι ὡς ἐδογματίσαν, ἡ Οἰκουμένη ὡς συμπεφρόνηκεν, ἡ Χάρις ὡς ἔλαμψεν, ἡ Ἀλήθεια ὡς ἀποδέδεικται, τὸ ψεῦδος ὡς ἀπελήλαται, ἡ σοφία ὡς ἐπαρρησιάσατο, ὁ Χριστὸς ὡς ἐβράβευσεν· οὕτω φρονοῦμεν, οὕτω λαλοῦμεν, οὕτω κηρύσσομεν... Αὕτη ἡ Πίστις τῶν Ἀποστόλων, αὕτη ἡ Πίστις τῶν Πατέρων, αὕτη ἡ Πίστις τῶν Ὁρθοδόξων, αὕτη ἡ Πίστις τὴν οἰκουμένην ἐστήριξεν»⁷.

Ἡ συγκρητιστικὸς Οἰκουμενισμὸς, ὡς ἔκφρασις μιᾶς «τρομακτικῆς διχαστικῆς καὶ παραπλανητικῆς αἵρεσης»⁸, δὲν δύναται νὰ ὑποστηρίξη, ὅτι ἡ «νέα ἐκκλησιολογία»⁹, τὴν ὁποία κηρύσσει μεμονωμένως, ἀλλὰ καὶ συλλογικῶς, εἶναι αὕτη ἡ πίστις τῶν Ἀποστόλων, αὕτη ἡ πίστις τῶν Πατέρων, αὕτη ἡ πίστις τῶν Ὁρθοδόξων.

Ἡ Πατερικὴ καὶ Συνοδικὴ Παράδοσις ἔχουν θέσει μὲ ἀπόλυτη σαφήνεια τὰ *Αἰώνια Ὁρία* τῆς Ὁρθοδοξίας, ὥστε ποτὲ νὰ μὴ συγχέεται Αὕτη μὲ τὴν Ἑτεροδοξία.

7. Τριῶδιον Κατανυκτικόν, Συνοδικὸν τῆς Ἀγίας καὶ Οἰκουμενικῆς Ζ' Συνόδου ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας.

8. Μητροπολίτου Ναυπάκτου καὶ Ἀγίου Βλασίου Ἱεροθέου, «Β' Βατικανὴ Σύνοδος - Ἡ νέα θεολογία καὶ ἡ νέα ἐκκλησιολογία της», περιοδ. «Ἐκκλησιαστικὴ Παρέμβαση», ἀριθμ. 220/Νοέμβριος 2014, σελ. 10.

• Βασικὲς θέσεις τῆς Ὁμιλίας μας ἀντλοῦνται καὶ ἀπὸ τὸ ἄρθρο αὐτό, τὸ ὁποῖο ἀποτελεῖ βιβλιοπαρουσίασι, ἀρκετὰ ἐκτενῆ, τῆς Διατριβῆς τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου π. Πέτρου Χίρης: «Ἡ ἐκκλησιολογικὴ ἀναθεώρηση τῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου - Μία ὀρθόδοξη διερεύνηση τοῦ Βαπτίσματος τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὸ Διάταγμα περὶ Οἰκουμενισμοῦ». • Τὸ πλέον σημαντικὸ καὶ πράγματι ἀποκαλυπτικὸ τῆς βιβλιοπαρουσιάσεως εἶναι ἡ ὁμολογία τοῦ σ. ὅτι

«ὑπάρχουν ὀρθόδοξοι θεολόγοι, οἱ ὁποῖοι ἐμπνέονται ἀπὸ τὶς ἀποφάσεις τῆς Β' Βατικανῆς, ὅτι «ἀναγνωρίζουμε καὶ μερικοὺς Ὁρθοδόξους οἰκουμενιστές, Ἱεράρχες καὶ θεολόγους, οἱ ὁποῖοι διαπνέονται ἀπὸ τὶς ἴδιες ἀντιλήψεις περὶ ἐκκλησιολογίας καὶ βαπτισματικῆς θεολογίας, δηλαδὴ ἐκφράζονται “μὲ σχεδὸν ταυτόσημους ὄρους μὲ ἐκείνους στὰ κείμενα τῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου καὶ τῆς σύγκλησης ρωμαιοκαθολικῆς θεολογίας”».

• Βλ. καὶ τὸ σημαντικὸ σχετικὸ ἄρθρο: «Ἡ Β' Βατικανὴ Σύνοδος ἐν ὄψει τῆς μελούσης Πανορθοδόξου Συνόδου», περιοδ. «Ὁ Ὁσιος Γρηγόριος», ἀριθμ. 39/ἔτος 2014, σελ.154-166.

• Βλ. ἐπίσης: «Ἡ Β' Βατικανὴ Σύνοδος καὶ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία», περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθμ. 755/31.10.2013, σελ. 18-22, Ἀνακοινωθὲν τοῦ Διεθνοῦς Συνεδρίου στὸ Σαμπεζῦ (17-18.10.2013).

9. Βλ. τὴν Διακήρυξι: «Ἡ νέα ἐκκλησιολογία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου», ἐφημ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθμ. 2047/28.11.2014, σελ.4.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές·

γ. Τὰ Ὁρθόδοξα Κριτήρια

Τὰ Ὁρθόδοξα Κριτήρια γιὰ τὴν ἀναγνώρισι τῆς Γνησίας Ἐκκλησίας εἶναι πλήρως ἀποσαφηνισμένα ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Παράδοσί μας, τὰ Ὅποια ἐν συντομίᾳ εἶναι τὰ ἐξῆς, ἐν ἀντιθέσει μάλιστα καὶ ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὴν «νέα ἐκκλησιολογία»⁹ τῆς «διχαστικῆς καὶ παραπλανητικῆς»⁸ αἰρέσεως τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ*:

α. Ἡ Ὁρθοδοξία πιστεύει, ὅτι ἡ Μία Ἐκκλησία τῆς Πεντηκοστῆς οὐδέποτε *διεσπάσθη ἐν χρόνῳ* σὲ ἐπὶ μέρους *δῆθεν ἐκκλησίες, τμήματα τῆς Μιᾶς Ἐκκλησίας· ἐνῶ Ἀὕτη δῆθεν παραμένει μὲν Μία, ἀλλὰ ἐκτὸς χρόνου, ἐκτὸς τῆς Ἱστορίας.*

β. Ἡ Ὁρθοδοξία δὲν πιστεύει, ὅτι ἡ Ἐκκλησία δῆθεν

«διαιρεῖται σὲ δύο διαφορετικὲς ὀντότητες: ἀπὸ τὴν μίᾳ πλευρᾷ ἡ Ἐκκλησία στὸν οὐρανό, ἐκτὸς χρόνου, ἡ μόνη ἀληθινὴ καὶ καθολικὴ· ἀπὸ τὴν ἄλλῃ (πλευρά), ἡ Ἐκκλησία, ἡ μᾶλλον “οἱ ἐκκλησίες”, ἐπὶ τῆς γῆς, ἐν τῷ χρόνῳ, ἑλλειματικὲς καὶ σχετικὲς»¹⁰.

10. Ὁρθόδοξου Ἱερέως, «Τὰ προσφάτως διαδραματισθέντα στὴν Ἁγία Πόλι καὶ τὸ ἐκκλησιολογικὸ τους ὑπόβαθρο», περιοδ. «Θεοδρομία», Ἀπρίλιος-Ἰούνιος 2014, σελ. 270 ἐ. • Βλ. καὶ <http://www.impantokratoros.gr/B15881B3.el.aspx>.

■ Ἡ διευρυμένη ἔκθεσις τῆς «νέας ἐκκλησιολογίας» αὐτῆς, ἡ ὁποία ὀρθῶς καὶ λίαν ἐπιτυχῶς ἐχαρακτηρίσθη ὡς «ἐκκλησιολογικὸς Νεστοριανισμὸς», σὲ ἀκαδημαϊκὸ ἐπίπεδο ἔχει ὡς ἐξῆς:

«Ἡ Ἐκκλησία εἶναι μία καὶ μοναδικὴ καὶ ἠνωμένη ἐνώπιον τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου βαπτίζονται πάντα τὰ μέλη αὐτῆς, ἀποκτῶντα οὕτω τὴν δικαίωσιν ἑαυτῶν, ἀνεξαρτήτως εἰς ποίαν Ὁμολογίαν ἀνήκουσιν, ἐνούμενα μετὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ μετ' ἀλλήλων εἰς ἓν σῶμα, τὸ ὁποῖον δὲν δύναται νὰ μερίζηται εἰς πλείονα σώματα»·

«ἡ ὑφισταμένη νῦν ἐκκλησιαστικὴ διαίρεσις προέρχεται ἐκ τῶν ἔξω καὶ ἐκ τῶν κάτω καὶ οὐχὶ ἐκ τῶν ἔσω καὶ ἐκ τῶν ἄνω, προέρχεται ἐκ τῶν ἀνθρώπων, ἐκ τῶν ἀτελειῶν καὶ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν, περιοριζομένη πρὸς τὰ ἄνω καὶ σχεδὸν ἐξαφανιζομένη ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀντιθέτως προέρχεται ἡ ἔσωτερικὴ μυστικὴ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας»·

«πάντες οἱ χριστιανοὶ εἴμεθα μυστηριακῶς καὶ ἀπορρήτως ἠνωμένοι μετὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ μετ' ἀλλήλων διὰ τῆς μυστηριακῆς χάριτος τοῦ ἁγίου βαπτίσματος», «εἶτα καὶ διὰ τῆς κοινωνίας τῆς θείας εὐχαριστίας».

γ. Ἡ Ὁρθοδοξία πιστεύει, ὅτι

«ὅπως ἀκριβῶς δὲν θὰ μπορούσαμε ποτὲ νὰ ἰσχυρισθοῦμε ὅτι ὁ Χριστὸς διαιρεῖται, ἔτσι οὔτε θὰ μπορούσαμε» νὰ δεχθοῦμε, «καὶ ὅτι μπορεῖ ποτὲ ἡ Ἐκκλησία νὰ διαιρεθῆ»¹¹.

δ. Ἡ Ὁρθοδοξία δὲν δέχεται τὴν θεωρία τῆς Βαπτισματικῆς Ἐνότητος ἢ τῶν Βαπτισματικῶν Ὁρίων τῆς Ἐκκλησίας· οὔτε, ὅτι τὸ Βάπτισμα –ὀποθενδήποτε προερχόμενον– ἀποτελεῖ τὴν «βάση τῆς Νέας Οἰκουμενικῆς Ἀδελφότητος», τὸ δῆθεν στοιχεῖο ἐνότητος, τὸν μυστηριακὸ δεσμό, μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν, ἂν καὶ διαφέρουν ὡς πρὸς τὴν δογματικὴ πίστι.

ε. Ἡ Ὁρθοδοξία πιστεύει, ὅτι εἶναι ἄρρηκτος ὁ σύνδεσμος καὶ ἡ ἐνότης Ἀποστολικῆς Διδαχῆς, Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς καὶ τῶν Ἁγίων Μυστηρίων· καὶ ὅτι ἡ μυστηριακὴ ἐν Χριστῷ βάση τῆς κοινῆς συνίσταται σὲ ὅλα τὰ Μυστήρια, ἐνωμένα σὲ μία κοινὴ Πίστι, σὲ μία κοινὴ Ζωή, σὲ ἓνα κοινὸ Ποτήριο, σὲ μία κοινὴ Ἱερωσύνη.

ζ. Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἀδύνατον νὰ εἰσάγη διάκρισιν καὶ νὰ πιστεῦν στὸν δῆθεν Χριστὸ τῆς Ἐκκλησίας, ἢ τῶν ἐκκλησιῶν, οἱ ὁποῖες διαφέρουν δογματικῶς· καὶ στὸν δῆθεν Χριστὸ τῶν Μυστηρίων, στὰ ὁποῖα δύναται νὰ μετέχουν οἱ διηρημένες ἐκκλησίες.

ζ. Ἡ Ὁρθοδοξία δὲν πιστεύει, ὅτι ὑπάρχουν δῆθεν δύο εἶδη ἐνότητος ἐκκλησιαστικῆς: μία μερικῆ-ἀτελῆς καὶ μία πλήρης· μία, ἡ ὁποία δῆθεν διὰ τοῦ Βαπτίσματος ἐνώνει μὲ τὸν Χριστό, ἀλλ’ ὄχι μὲ τὴν Μία καὶ Ἀληθῆ Ἐκκλησία, καὶ μία ἄλλη, ἡ ὁποία δῆθεν δίδει τὴν πληρότητα τῆς Ἀληθείας καὶ Κοινωνίας.

η. Ἡ Ὁρθοδοξία πιστεύει, ὅτι ἐκτὸς τῶν χαρισματικῶν καὶ ὁρατῶν-κανονικῶν Ὁρίων Αὐτῆς, τὰ ὁποῖα βεβαίως συμπίπτουν-ταυτίζονται, ἐνεργεῖ μὲν ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὄχι ὅμως ἀγιαστικά, φωτιστικά καὶ σωτηριολογικά· ἀλλὰ,

«ὠθοῦσα μυστικῶς τοὺς ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας πρὸς μετάνοιαν καὶ ἐπιστροφὴν ἐν τῇ Ἀληθείᾳ καὶ Καθολικότητι τῆς Μιᾶς Ἐκκλησίας»¹².

(I. N. Καρμίρη, Δογματικῆς Τμῆμα Ε΄, Ὁρθόδοξος Ἐκκλησιολογία, σελ. 241, 242 καὶ 243, Ἀθήναι, 1973).

11. Ὁρθοδόξου Ἱερέως, αὐτόθι.

12. Μητροπολίτου Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανοῦ, «Ἡ “βαπτισματικὴ θεολογία” τῶν Οἰκουμενιστῶν-Ἐτέρα μορφή τῆς προτεσταντικῆς “θεωρίας τῶν κλάδων”», περιοδ. «Ὁρθόδοξος Ἐνστασις καὶ Μαρτυρία», ἀριθμ. 26-29/Ἰανουάριος-Δεκέμβριος 1992, σελ. 37. • Βλ. καὶ http://www.hsir.org/Theology_el/3f2005bBapTheol-1.pdf.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές·

δ. Ἐν ὄψει τῆς Συνόδου τοῦ 2016

Ἡ ἐξαγγελία ἡμερομηνίας γιὰ τὴν σύγκλησι ὑπὸ τῶν καινοτόμων οἰκουμενιστῶν τῆς λεγομένης «Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου», κατὰ τὴν Πεντηκοστὴν τοῦ 2016, ἔχει ἐγείρει ἤδη ἀρκετὲς συζητήσεις, ἀνησυχίες καὶ προβληματισμούς¹³.

Πρόκειται γιὰ μία *Σύνοδο*, ἡ ὁποία ἔχει σαφῶς οἰκουμενιστικὴ προοπτικὴ, πρόκειται νὰ *δογματοποιήσῃ* μία «νέα ἐκκλησιολογία», τὴν ἐκκλησιολογικὴ αἵρεσι τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ*, καὶ νὰ *κανονικοποιήσῃ* ὅλες τὶς ἐκφάνσεις καὶ ἐκτροπὲς αὐτοῦ σὲ θεωρητικὸ καὶ πρακτικὸ ἐπίπεδο: θὰ εἶναι ἀναμφισβητήτως μία *ψευδο-σύνοδος*.

Ὁφείλουμε, ἐν ὄψει αὐτῆς τῆς *τραγωδίας*, νὰ εἴμεθα ἔτοιμοι:

μὲ εὐχαριστία πρὸς τὸν Κύριό μας, διότι μᾶς ἔχει ἐλεήσει νὰ εἴμεθα Ὁρθόδοξοι, νὰ ἀνήκουμε στὴν Γνησία Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία·

μὲ αὐτομεμψία καὶ μετάνοια, διότι ὑποκείμεθα στὸν κίνδυνο τῆς ἐγκαταλείψεως καὶ τῆς ἐκπτώσεως·

μὲ σεβασμὸ καὶ ἐμπιστοσύνη στοὺς Ποιμένες μας, διότι «ἔχουσι γνῶσιν οἱ Φύλακες»·

μὲ προσευχὴ γιὰ τοὺς πεπλανημένους ἀδελφούς μας, διότι ὑπάρχουν μεταξὺ αὐτῶν πολλοὶ καλοπροαίρετοι καὶ ἀνησυχοῦντες·

μὲ Ἀγάπη καὶ Ὁρθοπραξία, διότι μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ θὰ προβληματισθοῦν καὶ θὰ ἐλκυσθοῦν στὴν Γνησία Ὁρθοδοξία.

* * *

Καὶ κλείνω μὲ τὴν ὑπενθύμισι, ὅτι «Ὁρθοδοξία» σημαίνει ὀρθή, ἀκαινοτόμητη καὶ γνήσια δοξασία, **Ὁρθὴ Πίστις**· σημαίνει ὅμως καὶ **Ὁρθὴ Δοξολογία**, δηλαδὴ γνήσια, ἀληθινὴ καὶ πρέπουσα ὑμνολόγησι καὶ ἐξύμνησι καὶ λατρεία τοῦ Θεοῦ.

13. Βλ. **Πρεσβυτέρου π. Γεωργίου Γιάν** (Δρος Θεολογίας Πανεπιστημίου Καρόλου, Πράγα Τσεχίας), «Πορεία πρὸς τὴν “Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Σύνοδον”»: Μία συνεχὴς ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τὴν Γνησία Ἀγιοπατερικὴ Ὁρθοδοξία», ἐκδ. Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς, Φεβρουάριος 2015, σελίδες 41. • Βλ. καὶ <http://www.hsir.org/pdfs/2015/02/23/20150223aPoreiaProsMegaliSynodo.pdf>.

• Βλ. ἐπίσης: **Μητροπολίτου Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανοῦ**, «Ἡ Γνησία Ὁρθοδοξία ἐν ὄψει τῆς προκλήσεως τοῦ 2016», Φυλὴ Ἀττικῆς, 3.11.2014 ἐκ. ἡμ. • Βλ. καὶ <http://www.hsir.org/pdfs/2014/11/17/20141117aOmilia+Mhtropol3NeonIeraxon14.pdf>.

Αὐτὴ εἶναι ἡ οὐσία τῆς Ὁρθοδοξίας μας: ἡ ἀλληλοπεριχώρησις Ὁρθῆς Πίστεως καὶ Ὁρθῆς Πράξεως· ἡ Ἀλήθεια τῆς Πίστεως μᾶς δίδει τὴν Ἀλήθεια τῆς Πράξεως, καὶ ἡ Ἀλήθεια τῆς Πράξεως μᾶς ὀδηγεῖ καὶ στερεώνει στὴν Ἀλήθεια τῆς Πίστεως:

«Ὁρθὴ Πίστις καὶ Ὁρθὴ Πράξις· ἰδοὺ οἱ δύο πολῦτιμοι στύλοι, ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζεται ἀκλόνητα ὁλόκληρο τὸ οἰκοδόμημα τῆς Ὁρθοδοξίας»¹⁴.

• πρὸς δόξαν τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τῆς Μιᾶς καὶ Ἀδιαιρέτου Τριάδος, τοῦ Μόνου καὶ Ἀληθινοῦ Θεοῦ, στὸν Ὅποιο πρέπει προσκύνησις καὶ εὐχαριστία. Ἀμήν!

Σᾶς εὐχαριστῶ!

14. Ἀνδρέου Θεοδώρου, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 23.